

— 'Αντωνιέττα Δέ Σαβιέρ, εἶπεν ὁ Γεράρδος· σὺ γὰρ εἰς τὸ ὥτιον τοῦ μουσικοῦ.

— Τί κρίμα νὰ μὴ μοῦ δώσετε καμμίαν ἐπιστολὴν δι' αὐτήν!

— Βλέπετε ὅτι δὲν ἔχω καιρόν. 'Αλλ' ἰδοῦ, λάβετε τὴν ἰδικήν της· θὰ σᾶς πιστεύσῃ.

— Θὰ τὴν ὁδηγήσω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σας κυρίας κομήσης Λαθερνῆ, ὅπου θὰ μεταβῆτε νὰ τὴν ἐνταμώσετε;

— Ναί, ἐὰν ἕως τότε ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλα νὰ εἰπωμεν· δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ κάμω τὰς διακοσίας πενήντα λεύγας τῆς ὁδοιπορίας.

— Καὶ εἰς ἐμὲ δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς ἀσπασθῶ μίαν φορὰν ἀκόμη, νὰ σᾶς ἀσπασθῶ καὶ πάλιν, νὰ σᾶς κυττάξω καλὰ εἰς τὰ μάτια καὶ νὰ σᾶς εἶπω: «Εἶσαι φίλος μου, ὁ μόνος φίλος μου καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ μοῦ διέσωσες, ἢ ἠθέλησες νὰ μοῦ διασώσης ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προτιμῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον.» Μοῦ μένει νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμη ὅτι εἰς ὅποιον δῆποτε μέρος καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κατάστασίς μου καὶ ἡ ἰδική σας, ἕκαστος παλμὸς τῆς καρδίας ἥτις πάλαι τώρα πλησίον τῆς ἰδικῆς σας, θὰ μοῦ λαλήσῃ περὶ ὑμῶν καὶ τότε μόνον θὰ σιγήσῃ, ὅταν ἀποθάνω.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Βελαιρ καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ εἰμεθα δύο ν' ἀγαπῶμεν οὕτω τὸν Κατινὰ καὶ τὴν Βιολέτταν. Ὁ κύριος Κατινὰ εἶνε μεγαλοφυής, χαρακτῆρος δὲ λίαν προσηνοῦς· ἡ Βιολέττα εἶνε εὐμορφοκορίτσι, ἀλλὰ χαρακτῆρος δυσκόλου, τί νὰ σᾶς εἶπω!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γραμμὴ ἀπέραντος καὶ εὐκαμπτος ὡς ὄφιν, οὕτινος τὰ λέπια ἔστιλβον μακράν, περιελίχθη κάτωθεν τοῦ ὁροπεδίου. Ἦσαν τὰ συντάγματα, ἅτινα κατελάμβανον τὰς ὀριθεΐας θέσεις πρὸς ἑναρξιν τῆς νυκτερινῆς πορείας.

Ὁ Κατινὰ διέταξε νὰ παρελάσωσιν αἱ πρῶται φάλαγγες καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα ἐπὶ θυμοειδοῦς ἵππου.

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Βελαιρ. Χαῖρε! οἱ δραγόνιοι μοῦ περιμένουσιν.

— Χαῖρε! τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν... εἰς Μεζιέρην... τὴν εἰκοστὴν ἔκτην Αὐγούστου... οἱ θάμνοι τοῦ πύξου... 'Αντωνιέττα Δέ Σαβιέρ... ἡ κυρία κομήσσα Λαθερνῆ... τριάντα πέντε λεύγας τὴν ἡμέραν....

— Μὴ γελᾷς, ἀγαπητὲ φίλε!.. εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Γεράρδος· ἐγὼ πνίγομαι ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Καὶ ἐμὲ τὸ κεφάλι μοῦ εἶνε γεμάτον ἀπὸ εὐδίας καὶ ἄσματα! "Εμπροσθέν μου ἐκεῖ πέραν ὑπάρχουν λειμῶνες, τοὺς ὁποίους θὰ φωτίσῃ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων, πτηνὰ, δένδρα, τὰ ὅποια θὰ βλέπω φεύγοντα ἐκατέρωθεν τοῦ ἵππου μου καὶ

εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου ὁ ἔρως, ὁ ἔρως διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμέ, ἡ 'Αντωνιέττα καὶ ἡ Βιολέττα, δύο ὀνόματα θελκτικά, τὰ ὅποια καὶ ὁμοιοκαταληκτοῦν.

— Φίλησέ με, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἰδοῦ!... διὰ λογαριασμὸν τῆς μητρὸς σου, διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐρωμένης σου καὶ διὰ λογαριασμὸν ἰδικόν μου. 'Εξαίρετα!... Μετὰ δώδεκα ἡμέρας ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας κομήσης.... Κάμε γρήγορα!... ἡ Βιολέττα μὲ περιμένει.

Οἱ δύο νέοι κλινάντες ἀπὸ σοῦ ἵππου τῶν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἡσπάσθησαν ἀλλήλους ἀπαξ ἔτι μετὰ θλίψεως καὶ στοργῆς.

Ὁ Γεράρδος παρακολοθούμενος ὑπὸ τῶν δραγόνων τοῦ ὤρμησε πρὸς τὴν πεδιάδα ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις προσεκάλει αὐτὸν καὶ διήνυνεν ἤδη ἀστραπηδὸν τὸ διάστημα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῶν πρώτων πυροβολισμῶν, οἵτινες ἤδη ἐκροτάλιζον εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν.

Ὁ Βελαιρ ἡσύχως καθήμενος ἐπὶ τοῦ μικροσώμου ἵππου ἐστράφη πρὸς τὴν ἐρημίαν, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀγούσαν, καταλείπων ὀπισθεν ἀνὰ πᾶν τοῦ ἵππου τοῦ βῆμα ὁμοῦ μὲ τὸν κονιορτὸν καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν δόξαν!

"Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Β'

Ὁ κύριος Δορζέρ (Κλαύδιος-Ιουστίνος) ἐγεννήθη εἰς τι χωρίον τοῦ Gatinais ὅπου κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἔβασκε πρόβατα. Ὁ πατήρ του, ὑπηρετῆς μυλωθροῦ, ἦτο πολὺ πτωχὸς διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὁ μέλλον οικονομολόγος δὲν θὰ ἐμάνθανε ποτὲ ν' ἀναγινώσκῃ, ἐὰν δι' εὐσπλαγγνίαν ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου δὲν τὸν ἐδίδασκε τὰ πρῶτα γράμματα. Τὸ παιδίον τοσοῦτον ἐπωφελήθη ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ κελοῦ ἱερέως, ὥστε δεκαεξαετῆς τὴν ἡλικίαν ἐδύνατο νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ εἰς τὴν πόλιν. Αἱ κοπιώδεις ἐργασίαι τῶν ἀγρῶν δὲν τῷ ἤρεσκον, ἀφοῦ ἦν εἰς θέσιν νὰ κερδίξῃ ἄλλως τὰ πρὸς διατροφήν του ἀναγκαῖα.

Ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσιους μὲ τρία μόνον φράγκα, τὰ ὅποια μετὰ πολλοῦ κόπου κατῳρῆσε νὰ συναῖξῃ καὶ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς ἕνα πλούσιον μεγαλέμπορον, ὁ ὁποῖος νύχταρῃσεν ὡς ὑπάλληλον ἐργατικὸν παιδίον.

Τὰ πρῶτα καθήκοντα τοῦ Κλαυδίου ἦν νὰ σκουπίξῃ τὸ κατάστημα, ἀλλὰ ταχέως ὁ ἔμπορος παρετήρησεν ὅτι ὁ παῖς εἶνε κατὰλληλος ὡς ὑπάλληλος.

Πράγματι δὲν ἠπατάτο. Ὁ Κλαύδιος ἦν πεπρωκισμένος ὑπὸ ἐνεργητικότητος καταπληκτικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς ἐμπορικῆς ικανότητος. Τοσοῦτον δ' ἐπιτυχῶς ἐξυπνέτησε τὸ κατάστημα τοῦτο διὰ τῶν ιδιοτήτων του αὐτῶν, ὥστε ὁ πρῶτον ἔσχατος ὑπάλληλος ἐγένετο ὁ συνεταῖρος καὶ εἶτα ὁ γαμβρὸς τοῦ παλαιοῦ αὐθέντου του.

Μετὰ εἰκοσαετίαν ὁ βοσκὸς τοῦ Gatinais ἦν μέγας καὶ πολὺς. Τὴν περιουσίαν ἦν ἐντίμως ἀπέκτησε καὶ ὅσῃν τῷ ἀφῆκε κληρονομίαν ὁ πενθερὸς του θνήσκων, ἐτριπλασίασε διὰ παντοίων ἐπιχειρήσεων.

"Ἐμεινεν ὁμως πάντοτε καταδεκτικὸς καὶ ἀγαθός. Οἱ γονεῖς του ἀπέθανον εὐλογοῦντες αὐτόν. Μετεκάλεσεν εἰς Παρίσιους καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του, τὸν ἐμύνησεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ τῷ εὔρε καὶ πλουσιωτάτην νύμφην.

Ἀλλὰ, πάντοτε ἡ εὐτυχία ἐπακολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν.

Ἐντὸς τινῶν μηνῶν ὁ κύριος Δορζέρ, ἀπώλεσε τὸν ἀδελφόν του, τὴν νύμφην του καὶ τὴν σύζυγόν του, τεκοῦσαν αὐτῷ κόρην, τὴν ὁποίαν ἀνυπομόνως ἐπερίμενεν. Ὁ κύριος Δορζέρ ἔμενε μόνος εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν κόρην του, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς τὴν μητέρα της καὶ τὸν ἀνεψιὸν του, ἑπταετῆς παιδίον.

Καρτερικῶς ἐδέχθη τὰ δυστυχήματα ταῦτα, ἀπασαν δὲ τὴν τρυφερότητά του νῦν εἶχε διὰ τὰ δύο παιδιά. Εἰσήγαγε τὸν ἀνεψιὸν του εἰς τὸ Λύκειον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῇ καὶ τῆς κόρης του.

Ἡ Ἀλίκη ἀνatreφόρετο ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, ὁ δὲ κύριος Δορζέρ τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπρόσεχε νὰ μὴ τὴν κακοσυνειθίσῃ.

Εἶχεν, ὡς συνήθως λέγεται, καρδίαν χρυσήν, εὐφυῖαν ἰσχυράν, καὶ μορφὴν θελκτικωτάτην.

Πᾶν ὅ,τι ἡ φύσις ὑπόσχεται κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὸ ἐπεδαψίλευσε πλουσιοπαρόχως εἰς τὴν νεάνίδα.

Ἦτο θαυμάσιον ὃν καλλονῆς καὶ χάριτος, πνεύματος καὶ ἀγαθότητος. Εἰς τοὺς διαφόρους κύκλους τὴν ἀνέφεραν ὡς τελειότητα, ἂν καὶ πολὺ σπανίως ἐφαίνετο, διότι ὁ τραπεζίτης τῆς ὁδοῦ Σουρβίλλης ἔζη πολὺ μοναστικῶς μετὰ τῆς κόρης του, ἡ ὁποία ἄλλως τε νύχταρῃσεν.

Ὁ ἀνεψιὸς του ὁμως εἶχεν ἄλλοιαις ιδέαις. Ἀμα ἐξῆλθε τοῦ Λυκείου, δὲν ἠθέλησε, κατ' οὐδένα τρόπον, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐργασίαν τινὰ καὶ ἐνηλικιωθεὶς ἐγένετο κύριος τῆς μεγάλης περιουσίας του, τὴν ὁποίαν δεξιὰ-ἀριστερὰ ἐξώδευε πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ θεοῦ του.

Ὁ νέος οὗτος, υἱὸς καὶ ἐγγονὸς χωρικῶν, οὐδεμίαν ἐκ τῶν ιδιοτήτων τῆς οἰκογενείας του ἐκράτησεν. Οὔτε ἐργατικὸς, οὔτε φρόνιμος, οὔτε οἰκονόμος ἦτο· εἶχεν ὁμως φιλοκαλίαν, εὐγένειαν, ἤθους εὐτολμίαν καὶ τελείαν εὐθύτητα. Οὐδὲν ἐντελῶς ἐγνώριζεν, ἀλλὰ περὶ πάντων ὁμίλει εὐχαρίστως. Οὐδέποτε ταπεινὸν πάθος εἰσέδου εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' οὐδ'

ἦτο ἱκανὸς διὰ κακὴν τινα πράξιν. Τὸν κατηγοροῦν διὰ τὰς τρέλας του, ἀλλὰ καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὸν ἠγάπων.

Ὁ θεὸς του ἐβαρύνθη πλέον νὰ τὸν κατηγῇ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πολὺ σπανίως τὸν ἐβλέπε· σχεδὸν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, κατὰ πᾶσαν τετράδα, ὅποτε ἐδέχετο, ἐὰν καὶ τότε τοῦ ἤρχετο ἡ ὀρεξίς νὰ ὑπάγῃ.

Ὁ Μάξιμος διέτρεχε τὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον καὶ τὴν μεσαιὴν τάξιν, τὰ ἱπποδρόμια, τὰς λέσχας καὶ τὰ θέατρα. Ὁ κύριος Δορζέρ ἀφιέρου τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου του εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον εἰς τὴν κόρην του. Ὁ Μάξιμος συνήθως ἐκοιμάτο ὅποτε ἠγεύετο ὁ θεὸς του. Ὁ βίος του ἦτο διηνεκῆς θήρα ἡδονῶν καὶ διασκεδάσεων, θήρα συμβεβηκότων ἠκολούθει δὲ πάντοτε ὅπου τὸν ἔσυρεν ἡ στιγμιαία φαντασία του. Ὁ βίος τοῦ κυρίου Δορζέρ ἦν κανονικὸς ὡς τὸ ὠρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου· ἀπασαὶ δὲ αἱ ἡμέραι του ὁμοιάζον καταπληκτικῶς ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἀνεγίνωσκε τὴν ἀλληλογραφίαν του, ἔδιδε τὰς διαταγὰς του εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του, ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις τῶν πελατῶν του, καθ' ὅλην τὴν πρωίαν. Μετὰ μεσημβρίαν ἐπεσκέπτετο μεγάλους τραπεζίτας καὶ ὑπέγραφε τὰς ἐπιστολάς ἢ ἄλλο τι.

Τὸ ἐσπέρας κάποτε μετέβαινε καὶ εἰς τινὰ ἐσπερίδα ὅπου ἦν προσκεκλημένος.

Ἀλλὰ πάντοτε ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος ἐργάτης διέθετε μίαν ὥραν, καθ' ἣν λησμονῶν καὶ χρῆμα καὶ φροντίδας, ἐσκέπτετο περὶ τῆς κόρης του. Τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς παρέθετον τὸ γεῦμα εἰς τι δωμάτιον γειννιάζον πρὸς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ Ἀλίκη ἤρχετο εὐθυμὸς καὶ δροσερά, ἡσπάζετο τὸν πατέρα της καὶ ἐκάθητο πρὸ στρογγύλης τραπέζης ἀπέναντί του. Τὰ φαγητὰ ἦσαν παρατεθειμένα ἐκ τῶν προτέρων. Οἰδεὶς ὑπηρετῆς παρίστατο. Οἱ δύο των ἐγευματίζον κατὰ μέρος ὡς ἐρασταί.

Ὅποσον φαιδροὶ καὶ εὐθυμοὶ ἦσαν. Ὁ τραπεζίτης ἐγένετο πάλιν παιδί. Τὸ ἐσπέρας ὅμως ἐδείπνων εἰς τὸ μέγα ἐστιατόριον τοῦ μεγάρου καὶ ἐὰν ἔτι δὲν ὑπῆρχον ξένοι, πάντοτε συνεδεῖπνε ἡ σεβασμία παιδαγωγὸς τῆς Ἀλίκης, ἡ ὁποία συνεπλήρωσε τὴν ἀνατροφὴν της, καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Ἀδύνατον νὰ τὰ πῇ κανεὶς ὅλα πρὸ τοῦ κόσμου. Ἐπρεπε νὰ ἐξάπαντος νὰ φυλάξουν τὰς ἐμπιστευτικὰς συνδιαλέξεις των καὶ τὰς πατρικὰς ἐπιπλήξεις.

Κάποτε δὲ τόσον ἐφλυάρουν, ὥστε ἐλησμόνουν νὰ φάγουν. Παραδείγματος χάριν, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν τὸ χρηματοκιβώτιόν του ἔτρεξε τόσον μέγαν κίνδυνον, ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε μεγάλην ὀρεξὶν νὰ ὀμιλῇ καὶ ἡ κόρη του ἦτο λίαν διαχυτική.

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ πατρός, τὰς ὁποίας ἀπὸ τῆς πρωίας διεπραγματεύθη, ἐπήγαγαν θαυμάσια. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέλαν νέφος εἰς τὸν τραπεζιτικὸν ὀρίζοντα.

Ὅθεν ἐδύνατο νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν του εὐδαιμονίαν.

Ἡ Ἀλίκη ἐξ ἄλλου ἐβλέπε τὰ πάντα ρόδινα, ὅχι βέβαια διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, διότι δὲν ἐφρόντιζε καὶ διὰ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὰς ἐμπορικὰς κρίσεις. Ὁ βίος της ἔρρεεν ἡρεμὸς καὶ διαυγὴς ὡς τὸ ὕδωρ διαυγοῦς πηγῆς. Ὁ οὐρανὸς της πάντοτε ἀνέφελος. Οἰαδήποτε ὅμως καὶ ἂν ἦτο ἡ αἰτία τῆς εὐαρεσκείας, ἦν ἐξέφραζε τὸ πρόσωπόν της, οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐδείκνυν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐτυχιστέρα.

Ἐπήδησεν εἰς τὸν λαίμωκον τοῦ κυρίου Δορζέρ, τὸν ἐνηγαλίσθη ὅπως ὅτε ἦτο μικρὰ κόρη, εἶτα λαβούσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς καθέδρας του καὶ τοῦ ἐφόρεσε τὸ χειρόμακτρόν του. Ὁ σοβαρὸς τραπεζίτης ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας διασκεδάζων ὡς μαθητῆς εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς κόρης του. Εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅμως οὐδέποτε ἡστέιζετο. Μὲ τὸ πρόσωπόν του τὸ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον καὶ τὰ ἐμβριθῇ χαρακτηριστικὰ του ἐφάνετο παρόμοιος πρὸς ἀρχαῖον Ρωμαῖον. Καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῇ, ἡ ὡς ἀρχαίου νομίσματος, διέφερε μεγάλως πρὸς τὴν τῆς Ἀλίκης ἡ ὁποία ὁμοιάζε πρὸς ἀγγλικὴν ζωγραφίαν.

— Ἐπὶ τέλους, κόρη μου, θὰ καθήσῃς; εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ ἀπωθὼν ἐλαφρὰ τὰς παιδικὰς της θωπείας. Μὰ πάντοτε, πάντοτε θὰ ἦσαι ἔτσι ἀνόητη καὶ τρελή! Ἐυρεῖς εἶνε τὸρα τρεῖς ἡμέραι ποῦ ἔγινες δεκαεννέα χρονῶν.

— Ἀλήθεια πατέρα, τὸ εἶχα λησμονῆσει, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ κόρη. Εἶχες δίκαιον ποῦ μοῦ τὸ θυμῆσαι. Ἦθελα ν' ἀνεβῶ εἰς τὰ γόνατά σου.

— Ἐλα, στὴ θέσι σου, τρελή. Στὴ θέσι σου.

— Ἀμέσως, πατέρα. Θὰ εἶμαι ἴσια σὰν πᾶσσαι, καὶ φρόνιμη σὰν εἰκόνα. Ὡ! ἄμα θέλω, ἔξυρῶ νὰ κάνω ἐγὼ τὴν μεγάλην.

— Ἦσυχα, ἦσυχα. Ξεχάνεις πῶς εἶσαι κορίτσι τῆς πανδρείας;

Ἡ Ἀλίκη τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀπεκρίθη. Εἶχε καθήσει ἀντικρὺ τοῦ πατρός της, καὶ ἤρχισε νὰ καθαίρῃ ἐν μελάντον ὤν, μετ' ἀσυνήθους σοβαρότητος.

Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ὁ πρὸς τὸν γάμον ὑπαινιγμὸς ἔκοψε τὰ πτερὰ τῆς εὐθυμίας της.

Ὁ κύριος Δορζέρ, ἐκπληκτος διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην μεταβολήν, ἔρριψε πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα του καὶ εἶδεν ὅτι ἤρυθρα.

— Εἶνε καιρὸς νὰ σκεφθοῦμε καὶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐπανέλαθεν ὁ πατήρ της γελῶν. Δὲν ἔχεις κάμει ὄρκον ὑποθέτω νὰ μείνης γεροτοκόριτσο¹.

— Εἶνε καιρὸς νὰ σκεφθοῦμε καὶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐπανέλαθεν ὁ πατήρ της γελῶν. Δὲν ἔχεις κάμει ὄρκον ὑποθέτω νὰ μείνης γεροτοκόριτσο¹.

— Ἐχω κάμει ὄρκον, νὰ μὴ σ' ἀφήσω ποτὲ μοναχό, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ ποῖός σου εἶπε πῶς θὰ μ' ἀφήσῃς; Νομίζεις πῶς θὰ σοῦ διαλέξω σύζυγον γιὰ νὰ σὲ πάρῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ἐλπίζω, ὅχι.

— Ἐυρῶ ὅμως μερικὰ πρόσωπα ξένα ποῦ εἶνε καθὼς πρέπει, εἶπεν ὁ τραπεζίτης πονήρως, καὶ μάλιστα ἓνα θὰ σοῦ ἤρμοιεν καλὰ. Τί λὲς γιὰ ἓνα Ρῶσσο ὁ ὁποῖος ἔχει μερικὰ ἑκατομύρια;

— Πατέρα, εἶσαι κακός... γιατί με πειράζεις;

— Μὰ, ὅχι. Μιλῶ σοβαρῶς. Ὁ ταγματάρχης Βορισὼφ εἶνε πολὺ πλούσιος. Ἐυρῶ κάτι τι, διότι ἄμα ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν κατέθηκε παρ' ἐμοὶ ἓνα καὶ ἡμισυ ἑκατομύριον φράγκων. Ἐχει μεγάλην θέσιν εἰς τὴν πατρίδα του, εἶνε νέος καὶ ὠραῖος. Ἐπειτα σ' ἐκαλοκύτταζε καὶ εἰς τὸν τελευταῖον χορόν.

— Τὸν περασμένο χειμῶνα! εἶνε ὁκτὼ μῆνες τὸρα.

— Ἀδιόφορον! Δὲν σ' ἐλησμόνησε, διότι ὅταν ἔρχεται νὰ μὲ δῇ, πάντοτε μ' ἐρωτᾷ γιὰ σέ. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ τὸ θεωρήσῃ τιμὴν του ἂν σὲ νυμφευθῇ.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν μὲ βιάσῃς νὰ τὸν λάβω σύζυγον, θ' ἀποθάνω.

— Ἀλήθεια; ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης καλοκαγᾶθως μειδιῶν. Τότε, μένε ἡσυχή· δὲν θὰ σὲ ὑπανδρεύσω χωρὶς τὴν θέλησίν σου ποτέ. Ἐπειτα δὲν ἐσκέφθηκα καθόλου νὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρην μου εἰς ἐκεῖνον τὸν Ρῶσσον ποῦ θὰ τὴν πάρῃ εἰς τὴν πατρίδα του μέσα στὰ χιόνια. Οὔτε εἰς κανένα ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν· δὲν μ' ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ τὴν χωρισθῶ.

— Πατέρα, εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν.

— Σύμφωνοι, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Δορζέρ. Ὅταν σὲ ζητήσουν ἔχομεν νὰ κάνωμε τὰς συμφωνίας μας. Τὸ σπίτι μας εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ χωρέσῃ ἓνα ζεῦγος. Θ' ἀπαιτήσω ὁ γαμβρός μου νὰ καθήσῃ μαζί μου.

— Τί εὐτυχία, πατέρα! τί εὐτυχία.

— Δὲν θὰ δυσχερεστηθῇ λοιπὸν ἂν ὑπανδρευθῇς;

— Μν, ἔτσι κι' ἔτσι.

— Καταλαβαίνω, θέλεις ὁ σύζυγός σου νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

— Μὰ ν' ἀρέσῃ καὶ σὲ σένα πατέρα.

— Καλὰ. Λοιπὸν νὰ τὸν εὐρώμε. Πῶς τὸν θέλεις νὰ εἶνε γιὰ νὰ σ' ἀρέσῃ; Ἐγὼ ἔχω τὸ σχέδιόν μου. Ἀς ἰδοῦμε καὶ τὸ δικό σου. Ἐὰν συμφωνήσωμε, τότε ἡ δουλειά μας ἐτελειώσε. Ἐμπρός, λέγε.

— Καλλίτερα ν' ἀρχίσῃς ἐσύ, πατέρα.

— Ἀς εἶνε. Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ σύζυγός σου πρέπει νὰ εἶνε νέος.

— Ὅχι καὶ πολὺ.

— Εἴκοσι πέντε ἕως τριάντα, δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν θὰ τὰ χαλάσωμε γιὰ τὴν ἡλικίαν. Ἐπειτα, ὁ σύζυγός σου πρέπει νὰ εἶνε ὠραῖος.

— Ὡ! ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ὕψος καὶ τρόπους

1. Coiffer sainte Catherine, λέγουσιν οἱ Γάλλοι δι' ὅσας κόρας μένουσιν ἄγαμοι. Νομίζω ὅτι παρ' ἡμῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλη ρῆσις καταλληλοτέρα τῆς ἀναγραφείσης. Ἡ Ἀγία Αἰκατερίνη εἶ Ἀλεξάνδρεια ἐμαρτύρησε τῇ 312 ἐπὶ Μαξιμίνου. Ἡ ἰδιὴ μας ἐκκλησία παραδέχεται τῇ 305. Παρ' ἀμφοτέραις δὲ ταῖς ἐκκλησίαις ἡ μνήμη της τελεῖται τῇ 25 Νοεμβρίου. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ Ἀγία Αἰκατερίνη φέρεται ὡς προστάτις τῶν σχολείων τῶν θηλέων. Σ. τ. Μ.

εὐγενεῖς, νὰ εἶνε ἔξυπνος καὶ νὰ ἔχη καρδιάν.

— Σύμφωναι. Ἐως ἐδῶ συνεννοούμεθα θαυμαστικά. Μένει ἓνα πολὺ σοβαρὸν ζήτημα... τῆς περιουσίας.

— Δὲν μὲ πολυμέλει ἀν δὲν εἶνε καὶ πλούσιος.

— Δὲν μὲ μέλει καὶ μένα ἀν δὲν εἶνε, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε ἄξιος νὰ γείνη.

— Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτό;

— Ἀκουσε, παιδί μου. Ἀμα ἐνυμφεύθην τὴν καυμένη τὴν μητέρα σου, μοῦ ἔδωκε μεγάλην προίκα, ἀλλὰ ἤξευρε πῶς ἤμουν ἀνθρώπος ἐργατικός, καὶ δὲν ἤπατήθη, διότι ἐντίμως ἀπέκτησα μεγάλην περιουσίαν τὴν ὁποίαν ὀφείλω εἰς τὸν ἐαυτόν μου.

— Μὰ τί, ὑποθέτεις ὅτι θέλω σύζυγον ὀκνηρόν;

— Ὁχι, διότι τότε δὲν θὰ ἦσο ἄξια μου. Λοιπὸν δὲν θὰ ἡρνεῖσο νὰ νυμφευθῆς ἓνα νέον τὸν ὁποῖον ἔχω πάντοτε ὑπὸ τὰ βλέμματά μου καὶ πιθανὸν νὰ κάμω καὶ σύντροφον κατόπιν;

— Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχής, ἐπιθύρῃσεν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ λίαν συγκεκινημένη.

— Τὸν ἔξεύρω, τὸν ἔξεύρω λοιπὸν αὐτὸν τὸν σύζυγον ὁ ὁποῖος τόσῳ πολὺ σοῦ ἀρέσει, καὶ τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ εὐρίσκω πολὺ κατὰλληλον. Εἶνε ἐκπληξίς τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπεφύλαττα. Καὶ τὸν ἔξεύρω καὶ τὸν ἔξεύρεις. Ἀφ' οὗτου μὲ ὑπηρετεῖ μοῦ ἔχει προσφέρει τόσας ἐκδουλεύσεις... ἔχω τόσην πίστιν εἰς αὐτόν καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸ μέλλον τοῦ εἶνε εὐρύ. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σοῦ εἰπῶ τ' ὄνομά του;

— Ὁ Ροβέρτος! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἐν χαρᾷ, ἣν δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀποκρύψῃ.

Εἶτα δ' ἀμέσως ὥσει διορθοῦσα ἐαυτήν: — Ὁ κύριος Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ... ὁ γραμματεὺς σου!

— Τί! εἶπεν ὁ πατὴρ συνοφρυούμενος, φαντάζεσαι ὅτι ὁμιλῶ περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ;

Ἡ Ἀλίκη ὠχρίασε καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ ἀποκριναμένη.

Ἡ ὄψις τοῦ κυρίου Δορζέρ εὐθὺς ἤλλαξεν. Ἐφάνετο ζωγραφουμένη ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ δυσἀρέσκεια.

— Πῶς σοῦ ἦλθε νὰ πιστεύσης ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοῦ; ἠρώτησε τὴν κόρην του σχεδὸν αὐστηρῶς.

— Δὲν εἶνε ὁ ἰδιαιτέρός σου γραμματεὺς; ἐπιθύρῃσεν αὐτὴ. Δὲν μοῦ ἔλεγες πάντοτε ὅτι ἔχεις μεγάλην εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην; Δὲν εἶνε ὅπως καὶ σὺ ἤσουν εἰς τὴν νεότητά σου... πτωχός... ἐργατικός... καὶ ὑπερήφανος;

Ὁ τραπεζίτης οὐδόλως ἐφαιδρύνθη.

— Πράγματι, εἶπε ψυχρῶς, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔχει ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα, ἀλλὰ ἐκπλήττομαι πῶς δὲν ἐννόησες τὸν σκοπὸν μου. Πῶς ἐμπόρεσες νὰ ὑποθέσης ὅτι θὰ τὸν κάμω συνεταῖρόν μου καὶ γαμβρόν μου;

— Καὶ μήπως ἦτο δυνατόν νὰ ἐννοήσω ὅτι παίζεις μὲ πᾶν τὸ ὁποῖον τόσῳ πολὺ ἐγγίζει τὴν τιμὴν τῆς θυγα-

τρός σου; ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Ἀλίκη.

— Διόλου δὲν ἐπαίζεις.

— Πῶς! ἦτο σοβαρὸν τὸ πᾶν; Τότε λοιπὸν διὰ ποῖον ἔλεγε;

— Ἴσως γιὰ κάποιον ἄλλον. Σὲ παρκαλῶ ὅμως ἄκουε ἀντὶ νὰ ἐρωτᾷς. Ἐεῦρεῖς πῶς καὶ διατὶ ἐπῆρα ὑπάλληλον τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατέρας του, ἀφοῦ ἔχασε σημαντικὰ ποσὰ εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον. Ἀλλοτε εἶχε κατατεθειμένα χρήματα εἰς τὴν τράπεζάν μου καὶ τὸν ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ. Ἐλυπήθηκα πολὺ αὐτὸν τὸν νέον τὸν Ροβέρτον, διότι ἔμενεν ἀνευ πόρου ζωῆς. Τοῦ ἐπρόσφερα μίαν θέσιν τὴν ὁποίαν ἐδέχθη εὐχαρίστως, ἀν καὶ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐζοῦσεν εἰς κόσμον ὅπου δὲν μαχθίζουν πῶς κερδίζει κανεὶς τὸ ψωμί του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸν ἀγάπησα καὶ ὅτι σκοπεύω νὰ τὸν βοηθήσω μὲ πάντα τρόπον διὰ τὸ μέλλον του. ἔχω μάλιστα καὶ ἓνα σχέδιον δι' αὐτὸν τὸ ὁποῖον πιστεύω ἐντὸς ὀλίγου νὰ πραγματοποιήσῃ. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτάς.

— Διατὶ; ἠρώτησε δειλῶς ἡ νεῆνις.

— Διότι αὐτός ὁ νέος ἐγεννήθη εὐγενής καὶ πάντα θὰ μένῃ εὐγενής. Ἡ κλίσις πρὸς τὸ ἐμπόριον ὑπάρχει εἰς τὸ αἷμα. Καὶ ἐγὼ τὴν ἔχω αὐτὴ τὴν κλίσι, διότι εἶμαι ἀπὸ τὸ λαό, διότι ὁ πατέρας μου ἦτανε γυρολόγος καὶ ἐπουλοῦσε μανδυλᾶκια βαμβάκερὰ στὰ πανηγύρια. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ ἐμὴκα στὴν ζωὴν μὲ χίλιας δυὸ στερήσεις. Ὑπέφερα καὶ πέναν καὶ κρύο. Ὅταν ἦλθα στὸ Παρίσι δὲν ἐφοροῦσα οὔτε ζύλιναν καὶ πικρούτσικα, ἤμουν ξυπόλυτος. Καὶ ἡ τρύπα ποῦ ἐκοιμώμουν μοῦ ἐφαινότανε πκλάτι.

Ἐνῶ ὁ Ροβέρτος ἀνετράφη μὲ πολυτέλειαν, καὶ πολὺ ἀργὰ ἔμαθε τί κοστίζει τὸ χρῆμα, ἐὰν καὶ τότε τὸ ἔξευρε.

— Τότε ἔχει μεγαλειτέρην ἄξιαν, διότι θὰ ἐργασθῇ ν' ἀποκτήσῃ νέαν περιουσίαν.

— Συμφωνῶ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἄξις του δὲν θὰ τὸν πλουτήσῃ εἶνε πνευματώδης καὶ πολὺ κομψός. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος νὰ τὸν ἔχω πλησίον μου. Ἐκτελεῖ ἐξαίρετα τὸ χρέος του ν' ἀποκρίνεται εἰς ὅσας ἐπιστολάς λαμβάνω ἀπὸ διακεκριμένα πρόσωπα, καὶ τοὺς δέχεται πολὺ εὐγενῶς ὅταν μ' ἐπισκεπτόνται. Ἀλλὰ Θεὸς φυλάξῃ νὰ τοῦ ἀναθέσω ἐπιχειρήσιν χρηματιστικὴν ὅχι ὅτι δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι... ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τῆς τάξεώς του δὲν καταλαμβάνουν ἀπ' αὐτά.

Ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη ἐσιώπα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλήσθησαν δακρύων καὶ μόλις διὰ μεγάλων προσπαθειῶν κατῴρου ν' ἀποπνίγῃ τοὺς λυγμούς τῆς.

Ὁ κύριος Δορζέρ πλειότερον ἢ ὅσον δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται συγκεκινημένος ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν πλάνην τῆς. Ἠγνόει ὅτι ὁ ἔρως οὗτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεδοκίμαζεν, εἶχεν ἀναπτύξει ρίζας καὶ ἐκ παντὸς τρό-

που ἐπεθύμει νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ν' αὐξηθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀλίκης.

— Τί ἐγένεον ἡ τρομερὰ σου ὀρεξίς; ἠρώτησε προσπαθῶν νὰ λάβῃ εὐθυμον ὕψος. Δὲν τρῶς διόλου σήμερα, μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

— Ὁχι, ἐπιθύρῃσεν ἡ νεῆνις. Δὲν πεῖνω μόνον.

— Ἐγὼ παταίω! Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ γιὰ γάμο. Ἀφοῦ μάλιστα τίποτε δὲν μᾶς βιάζει. Τέτοια ὁμιλία δὲν θὰ ξανακάμωμε καὶ πρὸ πάντων στὸ τραπέζι. Σὲ βεβαιῶ ὅμως ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ ἀν νυμφευθῇς εὐγενῇ. Δὲν θέλω νὰ συγγενεύσω ἐγὼ μ' αὐτούς. Πιθανὸν νὰ ἔχω ἄδικον, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Τώρα δὲν μ' ἔχω ν' ἀλλάξω ἰδέας. εἶμαι πολὺ γέρον. Ὁ γαμβρός μου θέλω νὰ εἶνε τῆς τάξεώς μου. Ὁ πατέρας μου ἦτανε παραγυῖος μυλωνᾶ. Ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἶνε εὐγενής καθὼς βασιλεὺς. θαρρῶ μάλιστα πῶς εἶνε καὶ μαρκήσιος. Μεταξὺ μας ἡ ἀπόστασις ἡ κοινωνικὴ εἶνε πολὺ μεγάλη.

Καὶ τότε, κόρη μου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ξαναποῦμε γιὰ τέτοια πράγματα. Γέλασέ μου ὅμως ὅπως καὶ πρῶτα καὶ φάγε ἀπὸ τὰ ὠραία αὐτὰ σταφύλια ποῦ μοῦ τὰ ἔστειλιν ἐξεπίτηδες γιὰ σέ.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ βεβαίως θ' ἀνελύετο εἰς δάκρυα, ἐὰν μὴ ἐλαφρὸς κρότος ἠκούετο ἀναγκάσας αὐτὴν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξε καὶ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἰσῆλθεν.

Ἐπρόκειτο, φαίνεται, περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως διὰ νὰ παραῖξῃ τὴν κατ' ἰδίαν συνδιαλέξιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης.

Πράγματι ἐπλησίασε τὸν κύριον Δορζέρ ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὴν Ἀλίκη, ἡ ὁποία τῷ ἔρριψε τοιοῦτον βλέμμα, ὅπερ λίαν προδήλως ἐσήμαινε: τὸ πᾶν ἐγράθη.

Ὁ νέος ὠχρίασε καὶ ἔστη.

Ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ μελαγχροινός, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά του ἐστεροῦντο πάσης κανονικότητος. Ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας τῶν Καρνοέλ θὰ ἦτο μάλιστα ἀσχημος, ἐὰν δὲν εἶχε τόσον ὠραίους ὀφθαλμοὺς, μέλιναν καὶ ἐκπέμποντας φλόγας, ὀφθαλμοὺς οἱ ὁποῖοι τέλος ὁμίλουν. Εἶχε ρίνα μακρὰν καὶ στόμα μέγα ὑπὲρ τὸ κανονικόν, χεῖλη δὲ παχέα. Εἶχεν ὅμως ὠραίους ὀδόντας, μέτωπον εὐρὺ καὶ φυσιογνωμίαν ἐκφραστικὴν καὶ χαρίεσσαν, πᾶν δηλαδὴ ὅ,τι ἀρκεῖ διὰ ν' ἀρέσκῃ εἰς γυναῖκα εὐφυῆ, καὶ νὰ μὴ τὸ παρατηρήσῃ μία βλάξ.

Κομψὸς πρὸς τοῦτοις, ἔχων τὸ δῶρον τοῦτο ἐκ φύσεως καὶ μὴ ἀγοράζων αὐτὸ πρὶν τῷ ῥάπτῃ του τοῦ συρμού. Ἐπιφυλακτικὸς εἰς τοὺς τρόπους του καὶ τὴν ὁμιλίαν του καὶ ὀλίγον μάλιστα ἀγέρωχος παρίστα εἰκόνα τῶν ἀνθρώπων τῆς κλάσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία ὅλον ἐκ καταστρέφεται. Ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε δίκαιον λέγων ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν εἶχε γεννηθῇ διὰ τὴν ἐργασίαν.

— Τί τρέχει, κύριε; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης διὰ τόνου αὐστηροῦ.

Συνήθως, ὅτε τῷ ὁμίλει, τὸν προση-

γόρευε διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἡ ἀσυνήθης χρῆσις τῆς λέξεως κύριε ἐδήλου ὅτι διὰ τῆς ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἐξέφυγε τῆς νεάνιδος, νέα ἐδημιουργήθη θέσις.

— Ὁ ταγματάρχης Βορισώφ σὰς περιμένει, ἀπεκρίθη ὁ ἐραστὴς ἐνθαρρύνων ἐαυτὸν κατὰ τῆς συγκινήσεως ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε.

— Καλὰ! ἄς περιμένῃ. Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἔλθω τώρα.

— Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ ἑκαμα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ τόσῳ πολὺ ἐπέμεινε ὅπως σὰς ἰδῇ ἀμέσως, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπέμνησεν εἰς τὸν τραπεζίτην ὅτι ὁ κύριος Καρνοέλ οὐδέποτε ὑπέμεινε νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν αὐθαδῶς.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, εἶπεν εὐμενῶς. Δὲν πταίεις σύ· αὐτὸς ὁ Ρῶσσος οὐτε εἰς τὸ φαγὶ δὲν μὲ ἀφήνει ἥσυχον.

Ἐτελείωσα ὅμως, προσέθηκεν, ἀπορρίπτων τὸ μάκτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸν ταγματάρχην ὅτι σὲ μὴ στιγμὴ ἔφθασα.

Ὁ νέος ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλθε.

Ὁ κύριος Δορζέρ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐφίλησε τὴν κόρην του καὶ τῇ εἶπε:

— Πήγαμε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, μικροῦλα μου, ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Σκέψου λιγάκι καὶ θὰ ἡσυχάσῃς. Θὰ ᾖ δὴς ὅτι ὁ πατεράκης σου θέλει τὸ καλὸ σου.

Ἡ Ἀλίκη ἀπήλθε χωρὶς λέξιν νὰ εἰπῇ.

— Μι, ἐψιθύρῃσεν ὁ τραπεζίτης, καλὰ ἔκανα καὶ ἔφερα τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὸ μέσον. Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ τυχαῖα λόγια, ἔπιασα ἓνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον πιθανὸν ποτὲ δὲν θὰ ἐμάνθανα ἢ πολὺ ἀργά ἔσως. Ἡ Ἀλίκη εἶνε τρελὴ γιὰ αὐτὸν τὸν λιμνοκόττορα, ἀλλὰ εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ τὴν φέρω στὰ καλά της, καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν γρήγορα μὲ τὰ καπρίτσια της πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ κατάλληλα μέσα.

Μετὰ τὴν ἀμετάκλητον ταύτην σκέψιν, ὁ κύριος Δορζέρ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, μετὰ πολυτελείας αὐστηρᾶς ἐπιπλωμένον καὶ χωριζόμενον δι' ἀπλῆς μόνον θύρας ἀπὸ τοῦ μικροῦ δωματίου ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ὁ τραπεζίτης εἶνε ἐντελὴς βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας τοῦ γραμματέως του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν ἤθελε καταδεχθῇ νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ πληροφορίαν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀκούσει κατὰ τὰς τραπεζιτικὰς συνδιαλέξεις τοῦ προϊσταμένου του, ἀλλ' ἔτι ὀλιγώτερον ὅτι εἶνε ἱκανὸς ποτὲ νὰ ὠτακουστῇ.

Ὁ νέος εἶχεν ἤδη καταλάβει τὴν πρὸ τοῦ γραφείου του θέσιν ὅτε ὁ κύριος Δορζέρ εἰσῆλθεν εὐρὼν τὸν ταγματάρχην Βορισώφ βαδίζοντα ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ.

Ὁ ξένος οὗτος ἦτο πολὺ εὐμορφος ἀνθρωπος, εἶχεν ἀξιοπρεπὲς παράστημα καὶ μεγάλους ὤμους.

Ἐμάντευσεν εἰς αὐτῷ μέγαν κύριον καὶ ἀνδρεῖον στρατιώτην. Ἐφερε πυκνοὺς μύστακας, παρὰ γναθίδας κατὰ τὸν στρα-

τιωτικὸν συρμόν, καὶ εἰς τὸ μέτωπον μεγάλην οὐλὴν· εἶχε δὲ καὶ φυσιογνωμίαν λίαν ὑπέρφονα· οὐδὲν τῷ ἔλειπε.

Ἡ μεταξώδης κόμη του ἐφάνετο λευκανθεῖσα πρὸς τ' ἄκρα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο νέον ἔτι. Ὅποιαν δὴποτε καὶ ἂν εἶχε πραγματικὴν ἡλικίαν δὲν ἐφάνετο πλέον τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν.

— Καλημέρα, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ἐρχόμενος καὶ τείνων τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸν τραπεζίτην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υἱείας τῆς ἀξιολατρεύτου κόρης σας καὶ συγχωρήσατέ με ὅτι διέκοψα τὸ πρόγευμά σας. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀδιακρίσία μου ἐπροξένησε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ καὶ τότε σὰς βεβαίῳ ὅτι οὐδέποτε θέλω παρηγορηθῇ.

Ἐλάλει κατὰ τὸν φιλόφρονά τοῦτον τρόπον ὃν συνειθίζουσι πολὺ οἱ Ρῶσσοι, δίδων εἰς τὴν φωνὴν του χρωματισμοὺς καὶ τόνους μουσικούς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίνατο λίαν ψυχρῶς ὁ πκτήρ. Ἡ κόρη μου ὑποφέρει ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῇ πάρα πολὺ μανθάνουσα ὅτι πάντοτε ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐνθυμῇσθε. Δύναμαι νὰ μάθω τὸ αἷτιον, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς ἰδῶ;

— Φαντασθῆτε, αἷτιον ὅλως διόλου ἀπρόοπτον. Ἐλαβὰ σήμερον τηλεγραφικὰς ὁδηγίας, διὰ τῶν ὁποίων μοὶ ἀνατίθεται μία ἀποστολὴ ἀναγκάζουσα μὲ ν' ἀπέλθω αὐρῖον. Ἐχω μικρόν τι ποσὸν παρ' ἡμῖν καί..

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ ἀποσύρετε. Οὐδὲν εὐκολώτερον, κύριε, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει συνήθεια νὰ ζητῶνται ἀνεῦ προηγουμένης εἰδοποιήσεως τοιαῦτα ποσά. Ὅπως δὴποτε θὰ διατάξω νὰ γείνη ὁ λογαριασμὸς σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ θὰ δυνηθῇτε νὰ πάρετε τὸ ποσὸν ἅμα ὡς ἐξέλθετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλτατε κύριε, δὲν πρόκειται περὶ τούτου, καὶ λυπούμαι ὅτι κακῶς μ' ἐνόησατε. Τὰ κεφάλαια μου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοποθετηθῶσιν ἄλλοῦ καλλίτερον καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τ' ἀφῆναι.

— Τότε, δὲν βλέπω τι...

— Θὰ σὰς ζητήσω; Ἰδοῦ. Ἐχω καταθέσει εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σας ἓνα κιβωτίδιον τὸ ὁποῖον περιέχει οἰκογενειακὰ ἔγγραφα καὶ ἀξίας τῷ ἐπιφέροντι. Ἦθελα πρὶν ἀναχωρήσω νὰ πάρω τὰ ἔγγραφα καὶ νὰ σὰς ἀφῶσω τὰς ἀξίας.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ σὰς φέρουν τὸ κιβώτιον. Δύνασθε νὰ βεβαιώθητε περὶ τῶν σφραγίδων ὅτι εἶνε ἀπείρακτοι· τὸ ἀνοίγετε καὶ διαθέτετε τὸ περιεχόμενον ὅπως σὰς ἀρέσει.

— Ὅχι, ὄχι τώρα. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς σήμερον. Θὰ περάσω αὐρῖον τὸ πρῶτον καθ' ἣν ὥραν ἀνοίγουν τὰ γραφεῖα.

— Ἐστῶ! Θὰ εἰδοποιήσω τὸν ταμίαν μου.

— Πιθανὸν νὰ λάβω ἀνάγκην καὶ χιλιάδων τινῶν φράγκων.

— Κύριε, ἔχετε παρ' ἐμοὶ πλέον τοῦ

ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου πίστωσιν καὶ ὡς σὰς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὁλόκληρον τὸ ποσὸν εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας ὅποταν θέλετε. Συνήθως δὲν κρατοῦμεν ἐδῶ παρὰ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς τρέχοντας λογαριασμοὺς, ἀλλὰ σήμερον ἀκριβῶς ἐπῆρα ἀπὸ τὴν τράπεζαν τρία ἑκατομμύρια διὰ τὴν πληρωμὴν μερίσματος τὸ ὁποῖον θὰ λήξῃ· τρία ἑκατομμύρια ἔχω ἐνταῦθα.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ κύριος Δορζέρ ἀνήγγειλε τὸν ἐπιβλητικὸν τοῦτον ἀριθμόν, εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, κρατῶν ἐν χερσὶ δέσμην τηλεγραφημάτων τὰ ὁποῖα ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ τραπεζίτου, ὅπως ἔπραττε πάντοτε κατὰ τὴν μίαν ἀκριβῶς.

Ἦτο ὅμως τόσον ὠχρὸς, ὥστε ὁ ταγματάρχης ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Τί ἔχει λοιπὸν αὐτὸς ὁ νέος; Φαίνεται θορυβημένος.

Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Βορισώφ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καθῆσει, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος ἵνα μένη περαιτέρω καὶ ἀπεχαιρέτισεν.

Ὁ τραπεζίτης τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ροβέρτον λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Οἱ δύο μας τώρα, κύριε ἰδιαιτέρως γραμματεῦ μου.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

[Συνέχεια].

Γ'

Ἐν ἐσπέρας ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν αὐτῶν ὁ Φουζερὲλ ἐκάπνιζεν ἀκούων τὸν κρότον τῶν σφαιρῶν ἐπὶ τοῦ σφαιριστηρίου, ὁ δὲ Μαλαπέρ, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ παρισινήν, ἀνεπῆδησεν αἰφνης ἐκ τῆς θέσεώς του, ἔσυρε πεπνιγμένην κραυγὴν καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης ἡ ἐφημερίς, ἣν εἰς τὰς χεῖρας ἐκράτει.

Εἰς τὴν χειρονομίαν ἐκείνην, ὁ Φουζερὲλ ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος παρετήρησε τὸν φίλον του. Ὁ Μαλαπέρ ἦτο πελιδνός. τὸ κάτω χεῖλός του νευρικῶς ἐκινεῖτο ὑπὸ τὸν μύστακα. Ἐφάνετο ὡς πνιγόμενος.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Φουζερὲλ, τί τρέχει, τί ἔχεις λοιπόν;

— Τί ἔχω; εἶπεν ὁ Μαλαπέρ.

Ἦθέλεις νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἔμεινε εἰς τὸν λάρυγγα· ἔλαβεν ὀργίλως τὴν ἐφημερίδα, καὶ δεικνύων διὰ τρέμοντος δακτύλου γραμμάς τινὰς εἰς τὸν Φουζερὲλ, μόνον τὴν λέξιν ταύτην προέφερε:

— Ἀνάγνωσε!

Ὁ Φουζερὲλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὑποθέτων ὅτι θὰ ἦτο τὸ ὄνομα ἀρχαίου συντρόφου ὅστις ἀπέθνησκε — καὶ ἡ μόνη φροντίς τοῦ στρατιώτου ἦτο νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου — ὅποταν βλέπων τὸ τε-